

PÍSEŇ 0447

Procit', procit', zanech spaní

Philipp Nicolai 1599

1. Pro - cit', pro - cit', za - nech spa --- ní, zní z vě - že stráž - né zne - na -
Pus - tou, tem - nou, mrt - vou no --- cí hlas vo - lá ne - od - byt - nou

- dá - ní: ó pro - cit', pro - cit', Si - ó - ne!
mo - cí: Kde pan - ny jste při - pra - ve - - né? Již

vstaň - te, že - nich zde! Svě lam - py roz - sviť - te co na - nej - víc,

při - stroj - te se, již v krá - se své mu k slav - né sva - t - bě jdě - te vstříc.

2. Dcera síónská ze snění procitá v divném rozechvění
- jak blízko chvíle žádoucí!
Její milý v slávě věčné, pln pravdy, lásky nekonečné
již před ní stojí přeskvoucí.
Nuž vítej, Ježíši, náš Králi nejvyšší, v své milosti.
Již uveď nás, kde uchystals stůl svatý svého království.
3. Andělé i lidé slabí tam zpěvem svým tě vděčně slaví,
tam radostná jen hudba zní.
Města tvého z perel brány nikomu nejsou zavírány,
před trůn tvůj smí i poslední.
Nad naše myšlení, nad smyslů chápání je láska tvá!
Buď pochválen a veleben - na věky zní haleluja.

Philipp Nicolai 1599, M.Hájek